

V. 5. 0. 5

~~PH.~~ EX BIBLIOTH.
NATIONIS HUNGAR.
VITEBERG.

VI-27
SIGNAT. CLVCCCCXIII.

St. Mikkel. alced

DEO BENE IUVANTE
THESES,

περί τῆς ἀπορρομῆς τῆς ἐνσάρκωσος

Nempe de Communicatione Idiomatum Reali,
Moderatore

REVERENDO
ET CLARISSIMO VIRO

DN. IOHANNE GEORGIO VOLCK,
maro, S S. Theol. Doctore & Professore
Publico,

Contra ὀνοματοκλιωσιτοῦς

*Ad disputationem in Collegio Studiosorum privato undecimam
propositam.*

à

M. LAURENTIO LÆLIO

Franco

Respondente

M. JOACHIMO GRYPHIO

Hamburgensi

XX. Decembris, Anni MD. ID. VC.

WITEBERGÆ

Literis VVolfgangi Meisneri.

REVERENDO ET CLARISSIMO VIRO, ACUMINE
judicii, facundia eloquij eximio,

DOMINO JOHANNI GEORGIO
VOLCKMARO S. Theologiae Doctori e-
jusdemq; in inclytâ Witebergensi Acade-
mia Professori publico

Domino & Praeceptorî meo perpetuo observantia
cultu honorando,
memoris gratitudinis causa
dico & nuncupo,

M. LAURENTIVS LÆLIIVS
Kleinlanghemius.

DE COMMUNICATIONE

Idiomatum

ἑφορμῆ.

I.

Mysterium incarnationis ὁμολογούμεως μέγα, non solum quò ad ipsam Unionem Dei cum Homine; sed & consequentem communicationem μονότροπον καὶ ἑξάρητον existit. *1. Tim. 3, 16.* Ultraque κατὰ ληψιν τῆς φύσεως captumque mentis nostræ excedit. Quid enim magis stupendum? quàm Creaturam à Creatore in Unum ὑφιστάμενον assumi. Quid perinde admirandum? quàm Hominem in Dei communem operum sortem admitti.

2. Præterea non minus hæc, quàm illa, Diabolum, antiquum & sempiternum Salutis humanæ hostem, infensum habuit, qui continenti quasi acie, inde à prima Christiani orbis juventute Hæreseon & blasphemiarum arietibus κοινωιάς νε= Apollinaris. ram doctrinam petere & quavis occasione demoliri nunquam destitit. *Samosatens. Nestorius. Eutyches. Monotheletæ &c.*

3. Istarum autem aliquas, utpote ob ruditatem ingratas invisasque, jampridem marcor invaserat, nec tamen profunda radice exaruerunt ita, quò minus eam nunc coloni quidam recentes assidua diligentiq; cura fodiant, rigent, impingvent.

4. Calviniani hi sunt, quibus sese Iesuitæ socios jungunt, conglomeratiq; unanimiter sanam sanctamque doctrinam Articuli præsentis de COMMUNIONE IDIOMATUM depopulari & subvertere satagunt.

ἑφαίρεσις ἧν μὴ ζήτωμένων.

5. De ea quidem controversia nunc aliquid commemoraturi, ut planius pernovisse queamus, quid potissimum advertendum tenendumque, quid verum, quidve erroneum sit, quod ex illo facilius innotescit, quædam primo statim limine monenda, & quæ perverse miscentur segreganda removendaque sunt.

A 2

6. Atque

6. Atque istud axioma semper verissimum manet: *Proprietates non egredi sua subiecta. Neque unquam contingere fieri potest, ut eæ à proprio Subjecto in aliud, nisi cum illius abolitione, migrent & transeant.*

7. Quapropter Naturarum in Christo idiomata per se distincta semper teneri necessum est, ita quidem, ut propriorum Humanitatis; Corporeum, finitum, mobile; cum Divinitatis; incorporeum, infinitum, increatum, æternum esse; nulla prorsus commutatio in subjectis asseratur.

8. Ab hac confusione Orthodoxos Nostros alienissimos esse, jam satis evidenter ipsi sese perpurgarunt.

9. Et tamen hoc sine cunctatione ab omnibus arripitur, quod per unionis copulam & hypostaseos Naturarum *τῶν ὁμοίων*, *ΝΟΤΑ* genera enunciationum emerferint, quæ ante eam, nec Divinæ nec humanæ naturæ competebant.

10. Præterea transcelestia illa, & tamen finita dona, quibus humana natura in se, præ omnibus hominibus ipsisque adeo angelis exornata est, nemo in dubium vocavit, sed omnia inter τὰ προσκείμενα referuntur.

11. Hinc usitata vulgataque distinctio: inter DONA ET INFIRMITATES; quas jam deposuit, illa verò jam nunc instatu gloriæ, non minus ac essentialia sua, sive *οὐσιαστικά*, sive τὰ *καρπεύόμενα* idiomata retinet.

τὸ ζῆλον.

12. His jam explicatis ἀκριβῶς quaestionis hoc modo ponimus; *An, ut ex unione Naturarum, in Christo Nominum, sic quoque ipsorum Propriorum Vera & realis communio, certis gradibus sequatur.*

ἐκ τῆς ἑνότητος τῶν ὁμοίων.

τὸ ἕκαστον.

13. Quid sit unio jam priori disputatione notum evasit. PROPRIORUM autem seu idiomatum nomine, attributa peculiariora,

laria, quæ rei cuique per essentiam, naturalemque dispositio-
nem congruunt, significantur.

14. COMMUNIONIS deinde vox, quam Græci κοινωσις, usi-
tate communicationem dicunt, Samofateni delirio obijcitur,
qui proprietates παντάπασι ἀκοινωσις sinit.

τὸ ἐπομένον;

15. Priori ejus parte Nominum quædam communio poni-
tur, quæ undequaque admittitur. Evidentiora namque sunt
dicta scripturæ, quam ut quoquo cavillo enervari queant.

16. Illam vero SOLA Calviniani, nec ulterius aliam agno-
scunt; atque ita quidem ipsorum definitio habet: quod sit
prædicatio Dialectica & verbalis, communicatio nominis &
honoris; quam tamen nunc similiter negare audent.

Danaus in ex-
amine libelo
H Chemnitii
de duabus
naturis in
Christo.

17. Jesuitæ aliquid majus se dixisse putant & jam cornicum
oculos confixisse: dum Realem quidem, sed non naturarū,
verum hypostaseos tantum respectu profitentur. Verum nu-
gæ sunt & meræ præstigæ.

Beza in Coll.
Mompel. fol.
205.

Bellarminus
lib. 3. 2. Con-
trov. gener.
cap. 9.

18. Sic enim Bellarminus habet. *Si communicantur vere
& realiter propria unius naturæ alteri naturæ & contra, Er-
go non manent distinctæ & inconfusæ proprietates: quomodo
enim manent distinctæ si humana natura habet divinas, &
divina humanas proprietates, &c.*

Ibid, cap. 10.

19. Quibus aut perversam Nostris mentem affingit: qui
nec effusionem, nec reciprocam æquæ communicationem
statuunt: aut si directe illis eadem opponit, ipse nihil nisi
Verbalem & nudam nomenclaturam, quantumvis peierans,
ingerit.

20. Ultrò enim Nostri, ut verissimum acceptant & asseve-
rant: Omnem communicationem fieri in persona ipsa & re-
spectu personæ, quia Unionis personalis effectum est: Sed
tamen absque Reali, non Phylca communione, INTER PAR-
TE personæ eam fieri, prorsus inficiantur.

A 3

rum

21. Idcirco REALEM ET VERAM esse, altera pars ῥᾷ ἐπισημῶν
habet; qua sese Orthodoxi omnimodè ab arida ista titulo-
rum alternata ὁμωνυμία alienos seclusosque volunt.

22. Nihil tamen minus quam essentialem Physicamque i-
diomatum effusionem inculcant, qui Eytichetis & Mono-
theletarum prodigiosi partus forent: Sed genuinam tantum
rationem & formam κοινωσίης expressam cupiunt; quæ cum in
hoc mundo omni consortio careat, aliter delineari depingi-
que non potuit.

22. Unde & modus loquendi, qui in ea efferenda usurpa-
tur, ad nullas regulas exigi potest, sed irregularis semper
manet.

24. Certis gradibus tandem communio facta esse asseri-
tur, ut hinc perspicuum evadat, eam non promiscuè, sed di-
stinctis classibus doceri & haberi.

25. Una quidem in sese, & eadem est communio, quæ tota
ab unione dependet. Sed considerationis ejus, ob varia ge-
nera enunciationum communicatarum in scriptura, triplex
differentia observatur, Prima est ἰδρωσίία. 2. κοινωσίία. 3.
μεταωσίία.

26. Postremus hic gradus, qui donorum planè divinorum
ac hyperphysicorum est, quamvis in se semper idem omnis-
que mutationis expers, Humanitatis tamen ratione variat,
in qua sæpius tam exigua indicia & argumenta hujus emi-
nentiae, tempore visibilis suæ mundanaeque conversationis
apparuerunt, ut Homine Christo miserior, infelicio, despe-
ctior nemo censeretur.

27. Equidem VERAM & REALEM ejus communionem
nunquam amisit, sed tamen USU ejus sese abdicavit: Unde
distinctio Actus primi & secundi: status exinanitionis &
exaltationis, servitutis & gloriae.

28. Omnium trium graduum exempla passim in Scriptura
inveniuntur, & vel concretam vel abstractam enunciatio-
nem

nem constituunt : Illa totum ὑποκειμένον seu personam significat, & modo ab utraque, modo ab alterutra tantum naturarum appellatio desumitur : Hæc naturas in se consideratas denotat.

Διόρισμός τῶν ζήτων.

29. Hæc igitur Orthodoxa assertio, ut sacrae scripturae immotis fundamentis nititur, ita nos eam constantissime ultrò deosculamur, amplexamur. *Communicationem propriorum tribus gradibus distinctam, in Christo, veram & realem esse.*

30. Ejus nunc confirmationem & nervos exposituri, copiosiori enumeratione supersedentes, arctissima brevitate præcipuos tantum oculis sensuique subjiciemus.

ΚΑΤΑΞΕΒΗ.

LOCUS I. PRO PRIMO GENERE.

Ἰδιότητες.

31. *Quod fuit ab initio, quod audivimus, quod vidimus oculis nostris, quod perspeximus & manus nostræ contrectaverunt, de VERBO vitæ, &c. 2. Dominum gloriæ crucifixistis. 3. Deus suo sanguine acquisivit Ecclesiam.*

1. Joh. 1, 1.
Act. 1.
Acton. 20, 28.

32. Primo statim intuitu perspicere licet, Iohannem hic nec simpliciter de HOMINE, nec de λόγῳ in sese & sua natura loqui; subjectum quidem propositionis ponit λόγον, Filiumque Dei, πᾶσι verò quæ ipsi tribuit, non nisi corporeæ substantiæ per se conveniunt.

33. Neque tamen eadem propositiones de SOLA carne Christi, qua ratione, quantumvis à Spiritu sancto dictatæ, neutiquam consistere, verum omnino de VERBO VITÆ intelligi & accipi debent.

34. Tria ergo in his dictis probè unicuique pietatis studioso, salutisque propriæ cupido, pensiculanda veniunt. 1. Æternam invariata essentia λόγῳ. 2. Assumptæ carnis natura. 3. Veritas dictorum.

35. Si

35. Si λόγῳ, videri, audiri, sanguinem fundere, per se ad-
scribas, θεῶν ἰπῆα ipsius abnegas Mal. 3. Si carni SOLI, ὑπόστασιν
eam efficias, atque hoc pacto ἐν ὀνόματι ὑφίστασιν evertis. Si phrasin
seu quendam duntaxat modum loquendi nuncupes, absurdi-
tatis falsitatisque Spiritum sanctum impie arguis. Omne e-
nim enunciatum, quod rei veritas non comprobatur, nudum
mentis figmentum habetur.

36. Qui tamen, ut veritatem locutionum istarum exponat
doceatque, alias longè lucidiores ingeminat:

Gal. 4, 4
Rom. 1, 3
1. Pet. 1

*Ubi venit plenitudo temporis, misit Deus Filium suum factum
ex muliere. 2. Filius Dei factus est ex semine David
secundum carnem. 3. Christus passus in carne.*

37. Nulla hic potest talis ἀδολογία somnari, qua Humanæ
naturæ SOLI, aut nasci aut pati seorsim secluso λόγῳ assigne-
tur.

38. Secus restrictiones istæ supervacaneæ & inutiles es-
sent, si NON VERE ET REIP A de λόγῳ sermo intelligi debe-
ret. Quid? quòd facilius & hac ratione multo dexterius sese
explicassent, nec ita operose inter Propria naturæ distingue-
re opus habuissent Apostoli, si remotis longis ambagibus,
carnem tantum dixissent natam & passam.

39. Magis ergò quid dictis illis subest, quam ut NOMINIS
SOLIV COMMUNITATEM notent, ut nempe ipse Filius Dei Verè
& re ipsa ista omninò egerit, & sustinuerit, sicut Centurionis
confessio expresse habet Matth. 27, 54. Vere hic Filius Dei
erat; mortem Christi miraculosam elocuturi: Vere ergo na-
tus, vere passus, vere crucifixus & inortuus.

40. Sed ne quis hæc proprietate essentia ipsam pertulisse,
non citrà impietatem execrandam comminiscatur, ad hanc
distinctio, IN CARNE, SE VNDVM CARNEM, diligenter obser-
vanda. Singula ergo ista TOTIVS PERSONA καθήματα verè
sunt, & verè de tota persona communicatè dicuntur & acci-
piantur.

piuntur. At qui alterutri Naturarum separatim ea tribuit,
jam personam dissolvit.

41. Aliæ quoq; locutiones similes de Filio hominis exstāt.
Secundus homo de celo. Si videritis filium hominis ascenden-
tem, ubi erat prius. Unus Dominus Jesus Christus, per quem
omnia: Vbi conversim propria λόγος de homine totaque persona
efferantur.

1. Corin. 1, 5.
Iohan. 6. 62.
1. Cor. 3, 60

42. Ex quibus omnibus subsequente regulam definitionē
que primi generis Communicationis Idiomatum Orthodoxi
exstruunt: *Esse eam veram & realem illorum attributionem,*
quæ personæ convenit in CONCRETO, addita certa dis-
tinctione, secundum quam Naturam fiat. Atq; hoc syllogismo
nititur:

Quæcunque idiomata in sacra scriptura toti personæ
Christi verè tribuuntur, & tamen secundum alteram duntaxat
Naturam ei essentialiter conveniunt, ea per Communi-
cationem REALEM tribuuntur.

At illa omnia Toti Personæ verè tribuuntur, & tamen
uni tantum Naturæ essentialiter conveniunt.

E. Per communicationem Idiomatum realem tribuuntur.

43. Apage ergo Calvinianorum eumentia & *ἀειωσις*, quæ
dictis istis omnem veritatem derogas: Quasi Spiritus san-
ctus tam sublimes fidei articulos tantis verborum involu-
cris, tantisque ambigui sermonis amfractibus, more Dæmo-
nis Delphici, inobscuraret, involueret.

44. Multo minus Bellarmini commentum consistit, immò
seipsum conficit & evertit. Ait is. *Communicatio quidem*
realis est respectu hypostasis utriusq; naturæ, non autem re-
spectu ipsarum Naturarum. Hic si posterius membrum pri-
ori opponit, & communionem, quæ fit in hypostasi, ita à

Bellarmin. 1. 9.
de Christo
cap. 9.
Idem ait Be-
za in Coll.
Momp. s. 2130

B

COM-

Communione Naturarum dirimit, & divellit, ut his omnem auferat, adeoque reliquos gradus κοινωσίας διαξήσειν rejiciat: quæso? quid aliud agit? quàm Calviniani. Solum κοινὸν ὄνομα, & inanem Relationem inculcat. Atque hoc modo quantumvis reluctans, in illorum castris Symbolo collato strenuè militat.

LOCVS II.

Pro secundo gradu:

κοινωποιῶν.

R. Cor. 1, 30.
Ioh. 4, 42.
Phil. 3, 20.
Tim. 2, 5.
Ebre. 2, 17.
Luc. 1, 33.

45. Ex ipso autem vos estis in Christo Jesu, qui factus est nobis sapientia à Deo, & iusticia, & sanctificatio, & redemptio. Hic (Christus) est verè Salvator mundi: unus mediator Dei & hominum, homo Christus Iesus, qui dedit redemptionem semetipsum pro omnibus. Misericors, Pontifex, Christus, Rex.

46. Hæc similiter communicatè de Persona Christi dici & perhiberi tum ex subjecto, tum ex prædicato ipso meridiana nole clarius exsplendescit. SUBIECTUM totam personam denotat, nomine utriusque naturæ convenienti, quavis id non semper; quemadmodum Iohan. 3, 17. cernere licet, ubi FILIUS DEI DICITUR missus, ut salvetur mundus per ipsum.

47. Diversitas tamen ea appellationis nihil variat, cum in scriptura concreta ista propter ταυτομηλίαν ἢ ἢ προσάσκειν promiscuè habeantur.

48. Prædicatum non minus & quidem perpetuò, totam personam, eamque non secundum unam, sed secundum utramque naturam, designat, nomen enim officii est, quod secundum utramque naturam, salva cujusque proprietate, tota persona expedit.

49. Idcirco oportuit Christum esse Deum & hominem, ut
salus

salus nostra firmiter immoteq; constaret. Hominem quidem, quia mors erat per mortem abolenda, & peccatum in carne delendum. Rom. 8. Deum autem, quia maledictionem legis tollere, Dei iram sedare, nos omnes potestate Diaboli & mortis eripere debebat. Mar. 2, 7. Jerem. 43, 25. Actor. 4, 12. Esa. 45, 21.

50. Neq; tamen in una duntaxat officii parte concurrunt, quasi in solo merito indivisa conjunctaque opera agant, verum etiam in ipso Fructu & Effectu nunquam separantur, quin continenter & ubique *ἰνωμένως* singula ἀποτέλεσματᾶ perficiunt, unusque est qui & ἀνθρώπων ἰνωσ ἡμεῶν θεῶν operatur.

51. Et in hunc sensum Paulus ait: *Christus traditus est propter delicta nostra, & resurrexit propter iustificationem nostram. Sic Christus, qui animam tradit pro ovibus suis, dat eisdem quoque vitam æternam.*

Rom. 4, 25
Ioh. 10, 27
1. Tim. 2

52. Hinc jam lucidissime emicat, quomodo in omnibus officii partibus unus Christus *ἐνεργεία θεανθρώπων* agat & operetur, ita ut quemadmodum in expiando peccato & ira, conterenda morte & Diabolo, beneficiis & vita æterna promerenda, divina Natura nequaquam ociosa fuit. Sic quoque nunc ipsa humana natura consortio Regni & Sacerdotij, applicationis & distributionis beneficiorum, minimè excludatur.

53. Agit igitur utraque Natura cum communione alterius, quod cuiusque proprium est.

54. Descriptio hujus secundi gradus ita habet: *quod sit coniunctio operationum in administratione officii, quod persona ἰνωμένως utriusque naturæ adiectione propria exsequitur.*

55. — Ea que hac conclusione stabilitur: Ubicunq; est mutua actionum utriusque naturæ propriarum & essentialium ad unum ἀποτέλεσμα conjunctio, ibi est Realis communicatio.

B 2

At

At in omnibus partibus officii Personæ Christi & ἀπὸ
πλῆσμάσι est mutua conjunctio actionum.

E. est communicatio.

56. Differt autem hic gradus à priori: ille enim nomina
quatenus personæ cum certa limitatione tribuuntur, hic quid
una quælibet Natura in operationibus conferat, exponit.

57. Atqui etiam multa in officio occurrunt, quæ tota persona
peræquè secundum utramque naturam perficit, & tamen
Caro natura sua id præstare minimè potest, ideoque Tertius
gradus his annumeratur, qui de Donis Humana Natura πα-
ραφυσικῶς & increatis pertractat.

LOCVS III.

Pro tertio genere:

μετακοίια.

Col. 2, 9.

Omnis plenitudo divinitatis habitat in eo corporaliter.

58. Apostolus veritatem nostræ Redemptionis & certum
fundamentum fidei edifferturus: nos videlicet jam esse re-
conciliatos cum Deo, & abundantem fidei & vitæ regulam, à
Christo traditam: dicto isto in confirmationem assertionis sue
utitur.

59. Incarnationem nempe λόγος, non esse nominis tantum
communione quandam, sed talem θεότης inhabitationem
in carne, qua ei se & omne majestatis & gloriæ divinæ πληρω-
μα communicet, ut inde nos salutem, gratiam & vitam, suffi-
cientissimè petere & haurire queamus.

60. Nec potest illa inhabitatio ad ipsam θεότητα referri,
cum hæc in seipsa sit omnis sua plenitudo, neque in ea inha-
bitans & inhabitatum citra blasphemiam enormem cogitari
potest.

61. Quid quod σωματικῶς facta asseritur, cum tamen λόγος ef-
fentia sit in se simplicissima quædam indivisaque omnis cor-
poris expers.

62. Syl.

62. Syllogismum hinc talem construimus.

In quo inhabitat omnis plenitudo divinitatis ita, ut nos in eo possimus esse *πεπληρωμένοι*, ei etiam maiestatis divine idiomatica vere & realiter communicata sunt.

At in Christo omnis plenitudo ita inhabitat.

Ergo verè etiam communicata sunt.

63. Vera ergo est definitio hujus Tertij gradus *κοινωνίας*, à Theologis Orthodoxis tradita: *quod præter naturales proprietates ac dona perfectionis finitæ, Humanæ naturæ planè divinæ & infinitæ ἀξίαι, καὶ ἕξοχαὶ à λόγῳ absq; sui ipsius mutatione communicatæ sint, de quæ ea prædicentur in abstracto.*
ὅπως ἴδα δέξασθαι.

64. Istud autem divinitatis *πλήρωμα* abundè in scriptura Act. 10, 31 & singulatim enumeratur: Omnipotentia, Matt. 28, 18. Omnisscientia, Ioh. 3, 34. Colof. 2, 3. Vivificatio, Iohan. 6, 5. Iudicii universalis administratio, Iohan. 5, 27. De omnipræsentia subsequente disputatione disquiretur. Quodque hæc omnia Carni obtigerint hoc syllogismo evincimus:

Quidquid datum est Christo in tempore, datum est ei secundum humanitatem

Atqui hæc omnia data sunt. Ergo.

65. Neque ea ad ipsum *λόγον* referri possunt. Quid enim ei donabitur, qui omnia natura & essentia habet. Nec etiam ad manifestationem gloriæ pristinæ ipsius *λόγῳ* ea trahi possunt, cum de tali accessione auctioneque gloriæ, in omnibus ijs locis sermo sit, quæ datur, quæ donatur. Quomodo constaret ergo *λόγῳ* æqualis & consubstantialis cum patre maiestas?

66. Porro Paulus cap. 2, 6, 7, 8, ad Philippenses ei personæ, quæ erat in forma Dei, quæ seipsam exinanivit, quæ à Deo exaltata est, *adorationis cultum tribuit*, quæ certè divinam naturam per se non concernunt.

B 3

67. Hæc

67. Hæc tandem omnia uno quasi complexu continet
SESSIO AD DEXTERAM DEI, quæ non est cre-
ata, sed increata infinitaque, immò ipsissima DEI majestas
Ebre. 1. Luc. 21. Matth. 24. Ad quam quia CHRISTUS
secundum carnem, λόγος enim est ipsa dextera DEI, euectus,
infinitæ etiam, omnisque gloriæ divinæ particeps secundum
eandem factus est. Matth. 16. Ephes. 1. 1. Pet. 3. Actor. 2,
vers. 36. quæ postrema tria loca cum primis illustria sunt.

68. Nec verò nobis imaginemur CHRISTUM in sta-
tu demum exaltationis tantum hæc omnia accepisse, & ad
dextram virtutis Dei tum primum confedisse. Unio namque
ipsa πᾶρ τὸ πλήρωμα τῆς θεότητος carni communicavit, Colof. 2.
Iohan. 3. Sed usus ejus ad tempus, propter nos nostramque sa-
lutem integer ipsi nō fuit, quo sponte sese abdicavit, donec om-
ne opus redemptionis perficeretur.

69. Ita tandem veram & realem trium istorum graduum
κοινωνίαν abundantissimis immotisque sacrarum literarum te-
stimonijs asseruimus, demonstravimus. Tantummodo au-
tem ternos esse, iidem ex ijs ipsis satis luculenter elucet,
cum plura genera communicatæ enunciationis nullibi oc-
currant.

ΑΝΑΣΚΕΪΗ.

1. *Argumentum.*

70. Si nulla est vera & realis communicatio, nulla etiam
potuit esse redemptio vera & realis,
Atqui posterius impium & blasphemum,
Ergo & prius.

71. Connexio majoris ex ipso fine incarnationis confir-
matur. Quare enim λόγος assumpsit humanam naturam?
quare

quare misit Filium suum Deus, factum ex muliere, obnoxium legi. Respondet Paulus, *ut nos redimeret à maledictione legis*. Gal. 4, 4, 5. Iohan. 3, 16.

2. Argumentum.

72. Si nulla est vera & realis communicatio, sola humana virtute sumus redempti.

At posterius impium, Jerem. 17. Psal. 49, 89. Mar. 2, 7. Esa. 43, 25. E.

73. Probatur connexio ex eodem fundamento, quo prior.

3. Argumentum.

74. Si CHRISTUS non secundum utramq; naturam officij sui partes expedit, sequitur

1. Mortem in carne non esse damnatam.

2. Christum ut hominem non esse regem & caput Ecclesiae.

3. Unionem nunc esse solutam aut supervacaneam.

Atqui posterius extreme impium. E.

75. Propositionis ratio indubia est. Si enim secundum carnem tantum opus redemptionis in expiatione peccati per actum statuatur, redeunt priora absurda. Et dicta Rom. 8, 3.

2. Timoth. 1: aperte contradicunt si λόγος excludatur.

Si partibus regni, Sacerdotii, Iustificationis, Salvationis, solus λόγος perfungitur, jam persona divisa est.

76. Quod vero CHRISTUS etiam secundum humanam naturam à regno & dominio non excludatur, probat Epistola ad Hebræos cap. 2, 17. Philip. 2, 9. Actoi. 2, 32. ex comparatione status exinanitionis & gloriae.

4. Argu-

4. *Argumentum.*

77. Si data donataque est Christo secundum divinitatem
majestas illa gloriæ divinæ, si secundum eam evehctus est ad
dexteram patris, sequitur quòd non sit æqualis patri, non
idem semper fecerit quod Pater, sit minor evehente, non sit
ipsa dextera Dei.

At hæc asserere diabolicum.

E. & prius.

5. *Argumentum.*

78. Si λόγος secundum suam essentiam & naturam est Un-
ctus Spiritu sapientiæ & potentiæ, sequitur ipsum ante un-
ctionem non fuisse sapientem & potentem, aut unctionem
vanam & superfluam fuisse.

At absurdum posterius,

Ergo & prius,

Theses de animarū statu post mortem.

Theses de Ecclesiā triumphante.

De sanctorū reliquiis et imaginibus eorū cultū, ceterisque eo spectantibus.

Them. Theol. de Sacramentis in gr̄.

De notitiis Dei et voluntatis ipsius humanis animis nā infitis et disciplinā ex cultis, D. Hofmanni, B.

Thesi de iustificatione hominis peccatoris coram Deo D. RUNGII.

Prop. de iustificatione contra Flacianos Joh. Ferriarii.

Assert. Theol. de iustificatione hominis coram Deo, Polyc. LYSERI.

Prop. repetentes summa de iustitiā fidei ab opibus, M. Helsen, & M. Berzii

De Ecclesiā triumphante in caelis disputationes 2, quarū una de sanctorū in vitā aeternā habitudine agit M. Volkmari, altera de sanctorū cultū agit, M. Cameri.

Disp. de Providentiā Dei Wolfii.

Disp. 1. de Turcā ex c. 38 & 39 Ezecb. in quā explicant. p̄st. 3.

1. qd̄ sit Gog Magog, Babil, Mesob. 2. qd̄ per vocab. Turca significantur
3. qd̄ Turca sint flagella quō Deo castigat Ecclesiam. D. Salom. GESNERI.

Disp. altera de Turcā ex c. 38 & 39 Ezecb. tota in refutando duobus cap. posita, qd̄ GESNERI.

Disp. 2. de Turcā, in quā tractat 1. de tempore ultima irruptionis Turcā in Ecclesiam. 2. de populo ad loca dōm ubi ista evenient. 3. Cuias ob cuias Turca Christianis immittat. 4. Cuias ratione sit repri. mēdō. 5. Quo pacto et q̄ armis tandem mediantibus fuerint delendi, qd̄ GESNERI.

Prop. de Ecclesiā, HUNNII.

Thesi de Predestinatione D. FREDERI.

Dis. de reali communicatione idiomatum in unā Personā Christi, M. Bernades.

Dis. de Baptismo capite papia D. RUNGII.

Thesi de Sacramentis in gr̄ GESNERI.

Them. Theologica de orali corporis Christi in cenā manducatione dictis Eucharisticis D. GESNERI.

Them. Theol. de communicatione idiomatum reali tertii gr̄i, D. GESNERI.

DEO BENE IUVANTE
 THESIS,
 ΠΕΡΙ ΤῆΣ ΣΥΝΕΠΟΜΕΝῆΣ ΤῆΣ ἙΠΙΣΤΗΜῆΣ
Nempe de Communicatione Idiomatum Reali,
 Moderatore

REVERENDO
 ET CLARISSIMO VIRO
 DN. IOHANNE GEORGIO VOLCK,
 maro, SS. Theol. Doctore & Professore
 Publico,

Contra ὀνοματοκλίνας
*Ad disputationem in Collegio Studiosorum privato undecimam
 propositam.*

à
 M. LAURENTIO LÆLIO
 Franco
 Respondente
 M. JOACHIMO GRYPHIO
 Hamburgensi

XX. Decembris, Anni CID. ID. VC.

WITEBERGÆ
 Literis VVolffgangi Meisneri.

